

சாக எத்தனிக் கும் பதோதலெல்லாம் தனது பிள்ளைகளின் முகங்களும் அவர்களின் எதிர்காலமும் அவளுக்கு கண்முன் வருகின்றது. வாழ்நின்கைக்கும் பதோதலெல்லாம் அவளுக்கு நடந்த கொடூர சம்பவங்கள் வழக்கையில் பிடிப்பில்லாமல் சாவாவரை துரத்துகிறது. சாகவும் துணிவற்றவளாகவும் வாழவும் பிபிக் காதவளாகவும் தனது பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்தை எண்ணி கனடாவிற்கு நடைபிணமாக வந்து சேர்ந்தாள் ஆதிரையாள்.

புது நாடும், புது இடம், பார்க்கும்மிடமெல்லாம் மகேத்தை எட்டித்தொட நிற்கும் கட்டிடங்கள், புது மனிதர்கள், சட்டென்று ஓட்டமுடியாத சமூகம், புது மொழி, ஏதிலியாய் பிடுங்கி எறியப்பட்ட மன உறுத்தல். எல்லாவற்றையும் மீறி இவற்றுக்கும் தானும் கால்புதித்திடவேண்டும் என்ற பறப்பு. அவளுடைய பழைய நினைவர்கள் எல்லாவற்றையும் ஒரு பறம் பின்னுக்கு ஒதுக்கி ஓடுக்கிவிட்டு மற்றவர்களோடு சேர்ந்து தானும் ஓட எத்தனித்துவிட்டாள். இவரை எல்லாவற்றிற்கும் பால் அவள் நாளாந்தம் சந்திக்கும் உடன் பிறவாசக மனிதர்கள் அவள் மனதில் ஏதோ ஒரு மலையில் ஓடுங்கிக் கொண்டிருக்கும் பழைய ஞாபகங்களை ஒரு காவணும் தட்டியெழுப்ப முயற்சிக்காமல் லலை. எப்பதோதலெல்லாம் அவளுக்கு மனம் சலித்துப்போகாதோ அப்பதோதலெல்லாம் தன் பிள்ளைகளின் முகங்களை கண்ணுக்கும் கொண்டுவந்து தன்னை ஆற்றுப்படுத்திக் கொள்வதில் திறைசிபற்றித் தொடங்கினாள். இன்னமும் மாறாமனங்களை கொண்ட மனிதர்களை எண்ணி அவள் மனதில் ஒரு மலையில் இங்கும் நிம்மதியாக இருக்க முடியாமல் போய் விடும்போது என்ற பயம் அவளுக்கு இருந்தது கொண்டே இருந்தது. எதெல்லாவற்றையும் மறக்கவேண்டும் என்று இங்கு வந்தாளோ அதற்கு எதிர்மாறாகவே இங்கும் அவளுக்கு இருந்தது.

ஆதிரையாள் வன்னியில் ஒரு விவசாயக் குடும்பத்தின் சேர்ந்தவள். வறும்பை பட்டினி எல்லாத் துக்கும் மலோக பிள்ளைகளின் படிப்பையும் கருத்திற்கொண்டு, யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த ஆதிரையாளின் அம்மம்மாவின் வீட்டில் ஆதிரையாளையும் தம்பியையும் குடும்பத்தார் விட்டிருந்தார்கள். பன்னிரண்டு வயது நிரம்பிய ஆதிரையாள் அம்மம்மாவின் வீட்டிலிருந்து பள்ளிக்கூப்ப்போகத் தொடங்கினாள். காலம்

நகரத் தொடங்கியதுளிந்தியது. இந்திய இராணுவம் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலைகொண்டிருந்த காலம். பள்ளிகுப் போகும் போதெல்லாம் இராணுவம் வீதிகளில் துப்பாக்கியை நீட்டி வலிகளில் பதுங்கி நின்ற போதெல்லாம் அதை பார்த்து ரசித்து, விளையாட்டாக திரும்பி பார்க்கக் கூடிய மனத்தைத் தவிர 'ஏன் இவர்கள் நிற்கிறார்கள்' என்ற கேள்வியை கேட்டுப் பார்க்கக் கூடிய பக்காவம் கூட அவளிடமிருக்கவில்லை.

அம்மம் மாவிற் கு துரத்துச் சொந்தங்கள் என்று அம்மம் மா சொன்ன மாமாமார் வீட்டுக்கு வந்து சாப்பிட்டுப் போவதும், அவர்களை சந்திக்க சில அண்ணன் மார் வருவதும் அம்மம் மா விறாந்தையில் இருந்து திருவடை எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதும் வழமையானவை. சில வளைகளில் ஒரு சிலர் இரவில் தங்கி நின்று மறுநாள் விடியுமுன் போவதும் வழமை. அந்த மாமாமார் கதையைத் துக்கொண்டிருக்கும் போது ஆதிரையாளும் தம்பியும் படுக்கைக்கு போய் விடுவார்கள். விடியுமுன் மாமாமார் போனபின் பேழும் புவர்கள். இதெல்லாம் ஆதிரையாளைப் பொறுத்த மட்டில் அம்மம் மாவின துரத்துச் சொந்தக்காரர்கள். அம்மம் மாவும் அப்படித்தான் சொல்லி வதைத் திருந்தாள். இதில் அவள் பெரிதும் அக்கறை காட்டிக் கொள்ளவில்லை. அதுகாண தவேயும் அவளாக கிருக்கவில்லை. பள்ளிகுப் போவதும் வீட்டுக்கு வருவதும், வீட்டுக்கு வந்தவுடன் சாப்பிட்டுவிட்டுத் தம்பியையும் கூட்டிக் கொண்டு அயலட்டைப் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து சிவனடியாரின் தோட்டக்காணிக் குள் விளையாடும்போது அவளின் உலகம்.

அன்றைய அதிகாலநேரம் வீட்டில் எல்லோரும் பரபரப்பாக இருந்தார்கள். அந்த அரவத்தில் ஆதிரையாளும் விழித்துக் கொண்டாள். வீட்டைச் சுற்றி நாய்கள் ஓலமிடும்போது இடக்கிடையே வேற்றுமொழி உரையாடலும் அவள்கு காதிற் விழும் தது. அம்மம் மா அவளை பார்த்து சத்தம் போடாமல் படுக்கச் சொல்லி வாயில் விரலை வைத்து சைகை காட்டினாள். கூட்டிலில் படுத்திருந்த மாமா இறங்கி கூட்டிலுக்குக் கீழே போய் படுத்துக் கொண்டார். ஆதிரையாளை அந்தக் கூட்டில் போய் படுக்கச் சொன்னார்கள். பாயில் நிலத்தில் படுத்திருந்த அவளின் தம்பியையும் அம்மம் மா துக்கி கூட்டிலில் கிடத்திவிட்டார். 'அக்காமுன்னாலுள்ள கதிரையில் இருந்து கொண்டாள். அம்மம் மா அறையைக் கதவின வாசலில் நின்று கொண்டார். சிறிது நேரத்தில் வாசலதைத் தாண்டி அறையைக் கம் வழியாக வந்த இந்திய இராணுவத்தினர் கதவின வாசலில் வழிமறித்தால் போல் நின்ற அம்மம் மாவை நெத்தியில் சூட்டார்கள் அம்மம் மா அப்படியே துக்கி எறியப்பட்ட மூலையில் விழும் தார், அந்த நேரத்தில் யன்னல் பகுதியால் வந்த தோட்டக்கர்கள் அக்காவின காலில் பட்டுத் துளையைத் துதசைகள் நிலத்தில் மும், சுவரிலும் தறித்துச் சிதறியது, வீட்டுக்குள் வந்த இராணுவத்தினர் அவைகளைப்

பொருட்படுத்தாதது கட்பிலுக்கு கீழேபுத்திருந்த மாமாவையும் வளியே இழுத்தபுத்து அதிலே வதைதிசுட்டார்கள்.'என்ன நடக்குதென்று அறியாதிருந்த ஆதிரையாளை சூற்றி இரத்தமும் சதயமேகொட்டிக் கிடந்தது. கதிரையில் இரத்த வளெளத்தில் இருந்த அக்காவை இரண்டு இராணுவத்தினர் கதை தாங்கலாக தபக்கியபோது காலின் சதகைள் நிலத்தில் கொட்டுண்டு போனதையும், அம்மம்மாவின் தலையிலையும் உடலிலிலும் இருந்து சிதறிக் கிடந்த வளெளவை வளெளவை தசதை துகள்களும், அங்கு நடந்த அந்த சம்பவங்களும் அவள் கண்முன் இன்னமும் நிழலாடிக் கொண்டிருக்கிறது.

அந்த சம்பவத்துக்கு பிறகு ஆதிரையாளையும் அவளது தம்பியையும் பற்றேர திரும்பவும் வன்னிக் குகட்டிச் சனெறார்கள். அவளுக்கு உடனடியாக வன்னிச் சபுழலோடு பெரிதாக ஓட்டிக் கொள்ள முடியவில்லை. அம்மம்மாவின் வீட்டில் நடந்த சம்பவங்களே நிழலாய் துரத்தியது. பயத்தினாலும் தபக்கமின்மையாலும் இராப்பகலாய் வதேனபை பட்டாள். ஆதிரையாளின் குடும்பமும் இவளால் தபக்கமிளந்தது. ஏன் இவளையாழ்ப்பாணத்துக்கு கொண்டுவர வேண்டும் என்ற வதேனகைக்கு தள்ளப்பட்டார்கள். இப்போது போன்று உழவியல் மருத்துவமனோ ஆற்றப்படுத்தலோ அப்போ அங்கிருக்கவில்லை. சொந்தமும் சூற்றுச் சபுழலும் தான் அவளுக்கு மருந்தாக இருந்தது. காலம் சிலை சிலை அம்மம்மாவாக்கு என்ன நடந்தது, அந்த மாமாயார் என்பதில்லாம் தாய் சொல்லி மலெல்ல அறிந்து கொள்கிறாள். ஆதிரையாள திரும்பவும் வன்னியில் பள்ளிக் கட்டம் போகத் தொடங்குகிறாள்.

இந்தக் காலம் ஊராாய் கிராமம் கிராமமாய் இயக்கத்தின் பரப்புகைகள் பரவலாக நடந்த காலம். இளைஞர்களை உருவறேறி வழிகாட்டிய காலம். அறிவுக்கு முன்னுரிமை என்பதை விட உணர்ச்சிக் கு முன்னுரிமை கொடுக்கப்பட்ட காலம். இளைஞர்கள் கட்டம் கட்டமாக இயக்கத்துக்கு போன காலம். இந் நிலைமை ஆதிரையாளையும் தள்ளி வகைக்க விரும்பவில்லை. பள்ளிப்பரவம், கொதிக் கும் இள இரத்தம், ஆதிரையாளின் கண்முன் நிழலாடும் அம்மம்மாவின் சம்பவம் எல்லாம்க அவளுக்குள் ஒரு வறியை ஊட்டியது. அம்மம்மாவை கொண்டவனை கொல், என்ற வறியின் திரிவூ தன்னவை விடுதலைப் பாலிகளில் இணைத்துக் கொண்டாள்.

2002ம் ஆண்டு வரையிலான களங்களாகக் கண்ட ஆதாரங்கள் சமாதான ஓபிபந்த காலத்தில் தன்னுடன் இருந்த தளபதி நிலைப் போராளியை திருமணம் செய்து கொண்டு இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் தாயானாள். தளபதியின் மனைவி என்ற அந்தஸ்த்தில் பல கடனிலைப் போராளிகளின் மதிப்புக் குறியவளமானாள். இந்தத் திருமணத்தில் மாப்பிள்ளை வீட்டாரைக் குறைத்து வாரப்பாடு இருக்கவில்லை. ஏதோ மகன் செய்திட்டான் என்ற நிலையில் ஓட்டியும் ஓட்டாமலும் கட்டும்ப உறவுகள் போய்க் கொண்டிருந்தது.

மீண்டும் போர் தொடங்கியது. நான்காம் கட்ட ஈழப் போர் தொடங்கிய போது மன்னார் தரை வழிப் பாதையால் முன்னேறிய இராணுவ முறியடிப்பு தாக்குதலில் களமிறங்கிய தளபதிகளும் ஆதாரங்களின் கணவனும் ஒருவர். தாக்குதலில் விடாமலும் புலிகளின் நிலைகொண்டிருந்த நிலப்பரப்பை இராணுவத்தினர் கைப்பற்றினர். தொடர்ந்த வலிந்த தாக்குதலினால் இராணுவத்தின் தளம் மீண்டும் அந்த நிலப்பரப்பை விடாமலும் புலிகள் கைப்பற்றினர்.

தாக்குதல் படையணிகளால் கைப்பற்றப்பட்ட நிலப்பரப்பில் நிலக்கண்ணிவெடிகளை அகற்றி அடுத்த தாக்குதலுக்கு தயார் நிலைக்கு கொண்டுவரவேண்டிய வேலைக்கு பொறுப்பாயிருந்தவர்கள் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் செய்து கொடுக்க மறுத்ததால், தாக்குதல் பின்னடைவை நேக்கிச் செல்லலாம் அத்துடன் தற்போது பிடித்த இடமும் இல்லாமல் தங்களிடமிருந்து போய்விடும் என்ற அச்சம் ஆதாரங்களின் கணவனுக்கு இருந்தது. இதனால் தானே கண்ணிவெடிகளை அகற்றும் பொறுப்பையும் செய்கிறேன் என்று சக போராளிகளுடன் களத்தில் குதித்தார். நிலக்கண்ணி வதைத் தவரகளுக்குத் தான் தெரியும் எந்த முறையில் அதை எங்கு பாதை திருக்கிறோம் என்று. ஆனால் இதில் எந்த முன் அனுபவமும் இல்லாமல், அந்த துறை சார்ந்தும் இல்லாமல் இருந்த ஆதாரங்களின் கணவன் களத்தில் இறங்கி கால வதைத் தாமதம் அடையவே கண்ணி வெடிக் குமலோகத் தான் இருந்ததாது. சக போராளிகள் வதைத் தொறியில் தன்னுயிரை ஈந்தான் ஆதாரங்களின் கணவன்.

கடசை நரே சண்டையில் தனது பிள்ளைகளை அம்மாவிடம் கொடுத்து விட்டு ஆதிரையாளும் களமுனகை குசுசெல்ல வணேடிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. சண்டை உக்கிரமாக நடந்து கொண்டிருந்த கடசை நரேத்தில் திக் குத்திணறி ஆளொருபக்கம் ஓடிக் கொண்டிருக்கையில் ஆதிரையாளும் குசு தனது பிள்ளைகளின் நிறைபாகவடே இருந்தது. ஆதிரையாளும் நின்ற காவலரணம் பகுதியை நோக்கி இராணுவம் ஷெல் வீசத் தொடங்கினான். இராணுவத்தின் பல்குழல் எறிகணகைகள் வீசின பலத்துக்கு தங்களிடம் இருக்கும் துப்பாக்கிகள் ஈடுகொடுக்க முடியாத நிலையில் தங்களையே காவலரணத்தை தாண்டி சனங்களையுடன் இயக்க உறுப்பினர்களும் பின்வாங்கி ஓடுவதைப் பார்த்து என்ன செய்வதென்று தடுமாறிக் கொண்டிருந்த நரேத்தில் அவையுடன் நின்ற இயக்க உறுப்பினர் "அக்கா நீங்களும் துவக்க இதில் வதைத்து விட்டு பிள்ளைகளைப் பாருங்க போங்க என்றான்", போகவும் மனமில்லாமல் நிக்கவும் மனமில்லாமல் இரண்டு மனதுடன் நின்ற ஆதிரையாளும் பார்த்து "நீங்கள் போங்கக்கா என்று அந்த உறுப்பினர் கடிந்து கொள்ள..". அடுத்த கதை பசோம துப்பாக்கியை வதைத்து விட்டு அவனை திரும்பி பார்த்து பார்த்து ஓடத் தொடங்கினான். சிறிது தூரம் சென்று தான் வந்த திசையை நோக்கி திரும்பி பார்த்தான். தன்னையே காவலரணம் இருந்த மரத்தடி புகைமண்டலமாக இருந்தது. தன்னையே வழியனுப்பிய சுக நண்பனை நினதத்து கண்ணீர் ரோடும் ஓடத் தொடங்கினான்.

ஆதிரையாளும் சன நிரிசலுக்கள் தனது குடும்பத்தை சந்தித்தபோது பசியிலிம், இருக்க இடமில்லாமலும், ஏக்கத்திலும் பிள்ளைகள் துடித்துக் கொண்டிருந்தனர். பிள்ளைக்கு பால் கொடுக்க பால் மா இல்லாமல் பிள்ளை பசியால் துடித்தது. இயக்கம் தங்களையே உறுப்பினர்களும் குசு கொடுப்பதற்கென பொருட்கள் சமீபத்து வதை திருந்த இடத்துக்கு ஆதிரையாளும் தனது கடசை பிள்ளையையும் கட்டிச் சென்று, அங்கு நின்ற போரளியிடம் தன்னையே நிலமையை சொல்லி பிள்ளைக்கு கொடுக்க பால் மாவை கட்டினான். 'அப்படியெல்லாம் தர முடியாத க' என அவர் மறத்துவிட்டார். அந்த நரேம் அந்த இடத்திலிருந்து அவர் வோக்கிடோக்கியில் உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். "அண்ண இப்பி பொதுமக்கள் இருக்கிற இடத்தில் நின்ற வோக்கிடோக்கியில் கதைக்கிறியன் ஆமிக் காரணம் இதனை கவர் பண்ணித் தானே ஷெல் அடிக் கிறான்" என்று ஆதிரையாளும் சொன்னதற்கு எனக்கு எல்லாம் தெரியும் நீ உன் உரையே பார்த்துட்டு போ என்ற மதிரியான பார்வையை ஆதிரையாளும் பார்த்துவிட்டு தனது உரையே தளையே தொடர்ந்து கொண்டிருந்தார். அடுத்த ஒரு நிமிடத்தில் ஷெல் தலகைக் குமலே கட்டிக் கொண்டு வரவும் ஆதிரையாளும் பிள்ளையை தனது வயிறற்கு கடியில் போட்டு நிலத்தில் படுத்துக் கொண்டான். ஆதிரையாளும் நின்ற இடத்திலிருந்து சிறிது தூரத்தில் ஷெல் விழுந்து சிதறியது. அடுத்த ஷெல் வரவதற்கிடையில் ஆதிரையாளும் பிள்ளையை தடுக்கி கொண்டு தனது குடும்பத்தை தடுபிடினான்.

பிள்ளைக்கு பால்மா இல்லலை, கையிலும் காசில்லை என்ற நிலையில்; ஆதிரயாளின் கலியாண நரேத்தில் உறவினர்களால் அவளுக்கு கொடுத்த காசில் சிறுதொகைப் பணத்தை தமிழீழ வளைப்பகுதில் வளைப்புச் செய்திருந்தாள். எங்கு போனாலும் காசு தவேப்பப்படும். அதை கையில் எடுத்து வைத்திருப்பது நல்லது என்ற எண்ணத்தில் மறுநாள் வங்கிக்குச் சென்றாள். "காசில்லாம்கட்டி அனுப்பியாச்சு" எடுக்க முடியாது என்று வங்கியாளர்கள் மறுத்து விட்டனர். காசு மட்டையாக கட்டி வைத்திருந்ததை பார்த்திவிட்டு அதை அவிட்டு தரலலாம்தானே என்று ஆதிரயாள்கடேடதற்கும்கட்டி, அதில்லம்கட்டியாச்சு இனி எடுக்க முடியாது என்று ஒற்றை வார்த்தையில் மறுத்துவிட்டனர் வங்கியாளர்கள்.

"இராணுவமும் ஷெல்லால் சனங்களை ஒதுக்கி கொண்டு வாறான். இயக்கமும் ஆளையாள் ஓடித்தப்பிற வழியத்தான் பாக்கிறாங்கள். இதுக்குள்ள்கிடந்தும் நாம ஷெல்லில் அடிபட்டுத்தான் சாகவணும்." என்று தனக்கு எண்ணிக்கொண்ட ஆதிரயாள்க் இனி இங்கிருப்பதில் எந்த பலனும் இல்லலை என்ற நிலையில் சனங்களோடு சனங்களாக ஆதிரயாள்குடும்பத்துடன் சேர்ந்து இராணுவம் இருக்கும் பகுதியை நோக்கி நகரத்தொடங்குகினாள்.

வட்டுவாகலில் வைத்து இராணுவத்திடம் சரணடைய சனங்களோடு சனங்களாக ஆதிரயாளும் குடும்பமும் காத்திருந்தனர். இராணுவம் குறிப்பிட்ட அளவு தொகுதியை மட்டும் கைப்பிட்டு பதிவு செய்து சோதனை செய்த பின் பிறையைய தொகுதியை கைப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தான். ஆதிரயாள்கோடு சேர்ந்த தொகுதியை கைப்பிடும் நரேமும் வந்தது. இராணுவத்தினர் அங்கிருந்தவர்களை பாலி உறுப்பினர்கள் வறோகவும், பொதுமக்கள் வறோகவும் என தரம் பிரித்தனர். தன்னுடன் களமுனையில் இருந்த பிள்ளைகள் இராணுவத்துடன் சேர்ந்து நின்று தரம் பிரிப்பதற்கு இராணுவத்துக்கு உதவி செய்து கொண்டிருந்தனர்.

இதனைக் கண்ட ஆதிரையாளர்க்கும் குடும்பத்தினருக்கும் இனி என்ன நடக்கப்போகாதோ என்பதை நினதையே பயம் வந்தது. அங்கு நிற்கும் பிள்ளைகள் எப்படியும் என்னகைக் காட்டிக் கொடுக்கத்தான் போகிறார்கள். என்னுடைய இரண்டு பிள்ளைகளையும் விட்டு போகவேண்டிய நிலை ஏற்படப் போகாதே என்ற பயம் ஆதிரையாளர்க்கு உடையதொடங்கியது. "அவ்வளவு உன்னத இவன்களிடக் காட்டிக் கொடுத்து பிரச்சினை வார்த்தைக்கு முதுவல்ல நீ யா போய் சரணடை, பிள்ளைகளை நான் பார்த்துக்கிறேன்" என்று ஆதிரையாளின் தாய் சொன்னாள்". நடப்பது நடக்கட்டும் என்று ஆதிரையாளர் தானகவே கையை உயர்த்தி இராணுவத்திடம் சரணடைந்தான். ஆதிரையாளர் தனியான இராணுவக் கட்டரத்தாக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டான். ஒரு நாள் விசாரணையும், பதிவுகளின் பின்பு குடும்பத்துடன் இருக்க ஆதிரையாளர் இராணுவத்தினரால் அனுப்பிக்கப்பட்டான்.

அங்கிருந்து மறுநாள் வவுனியா மெனிக்பாம் முகாமுக்கு ஆதிரையாளின் குடும்பம் மாற்றப்பட்டது. எல்லோரையும் போன்று முகாமில் அவனுடைய குடும்பத்துக்கும் கட்டாரம் ஒதுக்கப்பட்டது ஒழுங்குகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டது. இரண்டு நாட்களின் பின் வவுனியா முகாமில் வந்தது விசாரணைக் கா அவனுடைய பெயர் ஒலிபெறும் கியில் அறிவிக்கப்பட்டது. அடுத்து என்ன நடக்கப்போகாதோ என்ற பயத்துடன் தாயையும் கட்டிக் கொண்டு விசாரணைக் கா அழகைக் கட்டி இடத்துக்கு ஆதிரையாளர் சென்றான். அங்கு மீண்டும் இராணுவ அதிகாரிகளின் முன்னிலையில் ஆதிரையாளர் முழுவிரங்கலும் எழுதப்பட்டபின் திருப்பி அனுப்பப்பட்டான். அவனுக்கு நடக்கப் போகும் ஆபத்தை உணராதவன், எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லாமல் எல்லாம் முடிந்ததுவிட்ட திருப்பியில் கொட்டிலிக்கு திரும்பினான்.

இரண்டு நாள் கழித்து மாலநேரமளவில் ஆதிரையாளர் தங்கியிருந்த கொட்டகை வசலில் சிவில் உடையில் வந்த இராணுவ சிப்பாய் கையில் துண்டுடன் நின்றிருந்தான். அந்த துண்டில் ஆதிரையாளின் பெயரும் எந்த கொட்டகைக்கு விசாரணைக்கு வரவேண்டும் என்ற தகவலும் எழுதப்பட்டிருந்தது. தகவல் துண்டு கொண்டு வந்தவன் 'விசாரணைக்கு வரும் போது அம்மாவைக் கட்டிக் கொண்டு வரவேண்டாம்' என்ற மலேதிகமான ஒரு தகவலையும் சொல்லிச் சென்றான். அப்போதுதான் ஆதிரையாளர்க்கு தனக்கு என்ன நடக்கப்போகாதோ என்ற பயம் ஏற்படத் தொடங்கியது. பலரும் சொல்லி களை விப்பட்ட செய்திகள் வந்து அவள் காதில் மோதி கொஞ்சநேரத்தில் அவனுக்கு தலைசுற்றத் தொடங்கியது.

போகமலும் விடமுடியாது வீட்டுக்கே தடே விந்திடுவானுகள் எப்படியும்
பயத்தான் ஆகவணேடும் என்ற நிலையில் மனதை திடப்படுத்திக் கொண்டு தாயிடம்
விடயத்தை சொல்லிவிட்டு பிள்ளைகளையும் பார்த்து கொள்ள சொல்லிவிட்டு
கூறிப்பட்ட கபடாரத்துக்கு சனெறாள்.

கபடாரத்துக்குள் மங்கலான இருட்டையும் அவளுக்கு முன்னால் நீள
காற்சட்டையுடனும், பன்னியனுடனும் வாசலோடு சரேந்தாப் போல் நின்ற இராணுவ
அதிகாரியையும் தவிர அவளுக்கு அங்கு ஒன்று திரியவில்லை. அவளுக்கு ஏற்கனவே
திரிந்த முகமாக இருந்தாலும், அந்த அதிகாரியை பார்த்தவாடன அவளுக்கு பயம் வந்தது.
இராணுவ அதிகாரி அவளுடைய பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு அவளுக்கு நெருக்கமாக
வந்தான். தன்னுடைய வலது காலை வாசலை நோக்கி பின்னுக்கு வகைகவும் அந்த
அதிகாரி அவளுடைய கையை அவளின் தோழில் வகைகவும் சரியாக இருந்தது. அவளின்
உடம்பு பயத்தால் நடுங்கியது. தன்னகைகையில் சூதாக்கிரித்துக் கொண்ட ஆதிரையாள்
அவளுடைய கையை தன்னுடைய கையால் தட்டி விட்டாள். திரும்பவும் அந்த அதிகாரி
அவளின் மார்பை எட்டிப் பிடித்தான். அவளுடைய கையை தட்ட அவளை தயார
படுத்துவதற்கிடையில் அவளின் பின் பிடரியில் பலத்த அடி விழுந்தது. அவ்வளவுதான்
அவளுக்கு ஞாபகம்.

கண் திறக்க முடியாமல் மெல்ல மெல்ல கண்ணை திறக்க முயற்சிக்கிறாள். நிலத்தில்
முகடபார்த்து கிடந்த அவளுக்கு எல்லாமே இருட்டாக இருக்கிறது. அவள் தலையை
மெல்ல உயர்த்த முயற்சி செய்கிறாள். அவளுக்கு முன்னால் மீண்டும் இராணுவத்தினர்
நின்றிருப்பது அவளுக்கு மங்கலாகத் தெரிகிறது. உடம்பை அசைக்க முடியாத வலி. அவள்
போட்டிருந்த பஞ்சாபி மறேசட்டை பிராவுடன் சரேத்து கழுத்துவரை
உயர்த்தப் பட்டிருந்தது. பஞ்சாபியின் கீழ்ப்பகுதியும் உள்ளுட்ப்பும் முழங்கலுக்கு
கீழ் இழுத்துவிடப்பட்ட பதவை உணர்ந்துகொள்கிறாள். அவளுக்கு முன்னால்
அவளை வறெறித்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த வறெறி நாய்களின் பார்வை அவளுக்கு
அருவரூப்பாக இருந்தது. அந்த பார்வைக்கு இடம் கொடுக்காது தன்னுடைய
உட்ப்புகளை கஷ்டப்பட்டு சரிசெய்ய முன்னைதான். அவளால் சிறிதும் கபட
முடியவில்லை. கையை அசைக்கும் போதெல்லாம் அவளது இடது மார்பு வலியெடுத்தது.
ஆங்காங்கே பறகளால் கடித்த தழும்புகள், காயாத இரத்தம் தொடரை பகுதியில்
இவகைகளைப் பார்த்தவாடன அவளுக்கு திரும்பவும் தலை சூற்றுவதை போலிருந்தது.
வதேனையுடன் அழுவதைத் தவிர அவளால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. ஆடகைகளை

மலெல்ல மலெல்ல சரி சயெத்து ககொண்டு அந்த வறெறி நாய்களின் பார்வையிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டாள்.

தள்ளாடி தள்ளாடி எழுந்து நின்றுகொண்டு தன்னதெதிரில் நின்ற வறெறிநாய்களின் பதிலுக்கு காதத்திராமல் மங்கலான இருட்டில் யாரும் தன்னுடைய நிலையைக் கண்டு கட்டிரக் கட்டாது என்று ஒருவாறாக தட்டுத்தடுமாறி நடபைப் பிணமாக ககொட்டிலுக்குப் போய் சரேந்தாள். தனக்கு நடந்த ககொட்டிரத்தபை பிள்ளைகளுக்கு முன் தாய்க்கு எப்படி சகொல்லுவது என்று ஒரு மடலையில் சூருண்டு ககொண்டாள். தாயின் எந்த களேவிகளுக்கும்த் அவளால் பதிலளிக் கமுடியவில்லை. விம்மலும் முனகலும் தான் அவளிடமிருந்து பதிலாக இருந்தது. எந்த தாய்க்கும் மகளின் இந்த நிலை விளங்காமலிருக்க முடியாது. தாயும் ஆதிரையாளிடம் மறே ககொண்டு எதயையும் ககொட்டாமல் பரெமச்சுடன் படுத்திருந்தாள். ஆதிரையாள படுத்திருந்தாலும் அவளுடய நினைவெல்லாம் தனக்கு நடந்த ககொட்டிரத்தயே நகொக்கி ஓடிக் ககொண்டிருந்தது.

வவூனியா முகமிலிருந்து குறிப்பிட்ட காலத்தில் வளெயிறேய் போவதறிகான சந்தர்ப்பம் ஒன்று ஆதிரையாளுக்கு கிடதைத்தது. முகாமலை விட்டு வளெயிறேய் யாழ்ப்பாணத்துக்கு சனென்றாள். அங்கு சனென்ற ஓரெரு நாளிலே விராணை என்று சகொல்லி அவள் இருந்த வீட்டுக்கே இராணுவத்தினர் வரத்தகொடங்கினர். மீண்டும் முகாங்களுக்கு அழகைக் கப்பட்டாள். விசாரணை என்ற பெயரில் பாலியில் துன்புறுத்தல்களுக்கு உள்ளாக் கப்பட்டாள். தன்னால் மற்றவர்களுக்கும் துன்புத்தகொடுக்கக்கட்டாது என்று குறிப்பிட்ட சில நாட்களில் குடும்பத்தயையும் கட்டிக்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்தயே விட்டு வளெயிறேய் யாருக்கும் தரெயாமல் நண்பர் ஒருவரின் உதவியுடன் தனெ பகுதிக் கு வந்து சரேந்தாள்.

அவள் நிழல் போல் எங்கெல்லாம் அவள் போகிறாளே அங்கெல்லாம் அவளுக்கான விசாரணையையும் சனென்று ககொண்டிருந்தது. கடைசியில் தனெ பகுதிக் கும் 'நாங்கள் அரசு விசாரணப் பிரிவினர்' என்று சகொல்லி அவளிருந்த வீட்டு வாசற்படியில் வந்து நின்று ககொண்டார்கள். அடிக் கடி கதைத் தகொலைபேசியயையும் காட்டி இதில் உன்னபைப் பற்றிய

எல்லா விடயங்களும் எங்களிடம் இருக்கு என்று பயமுறுத்த தொடங்கினார்கள். அவர்களைய விசாரணைகளில் லாமம் மறமைமுகமாக தங்களைய கம இச்சகைக்கு அவளை இணங்க வபைபதாகவே என்பதாகவே இருந்தது.

'நாங்கள் அரசு விசாரணைப் பிரிவினர்' என்று விசாரணைக்காக வந்தவர்கள் "யாழ்ப்பாணத்து, வன்னி இராணுவ சிவில் நிருவாகம் எப்படி இருக்கிறது, இராணுவத்துக்கும் மக்களுக்குமான உறவு எப்படி இருக்கிறது" என்பவை உள்ளிட்ட பல வேறுபட்ட கேள்விகளுக்கு எழுத்து மட்டுமடிக ஆதிரையாளிடம் விடவை எழுதியும் வேண்டிச் சனென்றார்கள்.

இவ்வாறான சமூக ஒன்றிலிருந்து விடுபட ஆதிரையாளர் நாட்டை விட்டு வளையிறுவதைத் தவிர அவளுக்கு வேறு வழி இருக்கவில்லை. காலம் ஓட்டம் அதிரையாளர் வளையிறாடும் வருவதற்கான ஒழுங்கும் கைபிவர, இலங்கை தசேத்தயை விட்டு கனடாவிற்கு குடும்பத்தோடு வந்து சேர்ந்தாள்.

இராணுவம், விசாரணை என்ற நடுக்கங்களிலிருந்து தப்பித்து தசேம் விட்டு தசேம் வந்தாலும்

"உங்களுக்கு புரூசுமில்லை, இங்கு தனியாக இருக்க உங்களுக்கு கஷ்டமாக இருக்கும் என நீ லிக்கண்ணிர வடிக்கும் மனிதர்களின் ஆக்கினை...", அவள் பட்ட காயம் ஆறுமூன் அதனை உரசிப் பார்க்கத்தான் எல்லோரும் நினகைக்கிறோமே தவிர அது அவளுக்கு வலிக்கிறதா, சீழ்கட்டியிருக்கா...; அந்தக் காயங்கள்க்கு மருந்து தவேயா,

□□□□□□□□

Written by தமிழ்ரங்கம்

Wednesday, 11 June 2014 14:36 - Last Updated Wednesday, 11 June 2014 14:52

இல்லையா... என்பதபைப் பற்றியெல்லாம் எங்களுக்கு அக்கறையில்லை.

எங்கள் எல்லோருக்கும் மத்தியில் இன்னமும் ஆதிரையாள்